

gjengitt og at disse ordinansene igjen er tilgjengelige gjennom Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, enn jeg er på at jeg står foran dere ved denne talerstolen og at dere sitter foran meg på denne konferansen.

Vær sterke. Etterlev evangeliet trofast selv om andre rundt dere ikke etterlever det i det hele tatt. Forsvar deres tro med høflighet og medfølelse, men forsvar den. En lang fortid med inspirerte røster, herunder dem dere vil høre på denne konferansen, og den røst dere nettopp hørte, president Thomas S. Monsons, viser veien til kristent disippelskap. Det er en snever sti, og det er en smal sti uten mye spillerom på visse steder, men vi kan følge den med glede og hell, "med standhaftighet i Kristus og... et fullkomment, klart håp og kjærlighet til Gud og alle mennesker."¹⁹ Ved tappert å følge denne kursen vil dere smi urokkelig tro og finne sikkerhet mot onde vinder som blåser, til og med piler i virvelvinden, og dere vil føle Forløserens klippe-lignende styrke, og hvis dere bygger hengivent disippelskap på denne, *kan* dere ikke falle.²⁰ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jakobs bok 1:8.
2. 1 Nephi 19:9.
3. 1 Korinterbrev 12:31; Ether 12:11.
4. Hebreerne 11:32–38.
5. Matteus 23:37–38.
6. 2 Mosebok 3:8.
7. Se 2 Mosebok 20:3–17.
8. 2 Krønikebok 18:7.
9. Mosiah 13:4.
10. Jesaja 30:9–11.
11. Se Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today* (1978), 15–16.
12. Se Matteus 5:29–30.
13. Matteus 10:34.
14. Markus 5:17.
15. Se Matteus 9:34.
16. Johannes 15:12.
17. Johannes 14:15.
18. Matteus 5:19; uthevelse tilføyd.
19. 2 Nephi 31:20.
20. Se Helaman 5:12.

Av eldste Ronald A. Rasband
i De syttis presidentskap

Den frydefulle byrden ved å være en disippel

Å oppholde våre ledere er et privilegium. Med det følger et personlig ansvar for å dele byrden og være Herrens disipler.

Den 20. mai i fjor hamret en massiv tornado løs på en forstad til Oklahoma City i den sentrale delen av USA, og etterlot seg en fure i terrenget som var mer enn 1,6 km bred og 27 km lang. Dette uværet, som førte til en rekke ødeleggende tornadoer, endret landskapet og menneskers liv på sin vei.

Bare en uke etter det massive uværet fikk jeg i oppdrag å besøke området hvor boliger og eiendeler lå strødd utover de smadrede og herjede nabolagene.

Før jeg dro, snakket jeg med vår kjære profet, president Thomas S. Monson, som verdsetter slike ærend for Herren. Med respekt ikke bare for hans embede, men også for hans godhet, spurte jeg: "Hva vil du jeg skal gjøre? Hva vil du at jeg skal si?"

Han tok ømt hånden min, som han ville ha gjort med hvert enkelt av ofrene og hver av dem som hjalp til med oppryddingen, om han hadde vært der, og sa:

"Fortell dem først at jeg er glad i dem.

Fortell dem så at jeg ber for dem.

Til slutt må du takke alle dem som hjelper til."

Som medlem av De syttis presidentskap kunne jeg føle vekten på skuldrene i de ord Herren talte til Moses:

"Kall sammen for meg sytti menn av Israels eldste, de som du vet er folkets eldste og dets tilsynsmenn..."

Så vil jeg komme ned og tale med deg der. Jeg vil ta av den Ånd som er over deg [Moses], og legge på dem, så de kan bære byrden av folket sammen med deg, og du ikke skal bære den alene."¹

Dette er ord fra gammel tid, men Herrens veier er ikke endret.

I Kirken i dag har Herren kalt 317 syttier som tjenestegjør i åtte quorumer, for å bistå De tolv apostler med å bære byrden som er lagt på Det første presidentskap. Jeg føler med glede dette ansvaret i dyppet av min sjel, og det samme gjør mine brødre. Men vi er ikke de eneste som bistår i dette strålende arbeidet. Som medlemmer av Kirken over hele verden har alle den fantastiske muligheten til å være til velsignelse for andre.

Jeg hadde lært av vår kjære profet hva de uværsrammede trengte – kjærlighet, bønner og takknemlighet for hjelpende hender.

I ettermiddag vil hver av oss løfte høyre arm i rett vinkel og oppholde Det første presidentskap og De tolv apostler som profeter, seere og åpenbarere i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Dette er ikke bare en formalitet, og heller ikke er det forbeholdt dem som er kalt til tjeneste på generalplan. Å oppholde våre ledere er et privilegium. Med det følger et personlig ansvar for å dele byrden og være vår Herre Jesu Kristi disipler.

President Monson har sagt:

“Vi er omgitt av mennesker som trenger vår oppmerksomhet, vår oppmuntring, vår støtte, vår trøst og vår vennlighet – enten det er familie-medlemmer, venner, bekjente eller fremmede. Vi er Herrens hender her på jorden, med befaling om å tjene og bygge opp hans barn. Han er avhengig av oss alle...”

‘Alt dere gjorde mot én av disse... det gjorde dere mot meg’ [Matteus 25:40].²

Vil vi reagere med kjærlighet når vi får anledning til å avlegge et besøk, ta en telefon, skrive et brev eller bruke en

dag til å dekke andres behov? Eller vil vi være som den unge mannen som sa han hadde fulgt alle Guds bud:

“Alt dette har jeg holdt. Hva er det så jeg mangler?”

Jesus sa til ham: Vil du være fullkommen, da gå og selg det du eier, og gi det til de fattige. Så skal du få en skatt i himmelen. Kom så og følg meg!³

Den unge mannen ble kalt til en større tjeneste ved Herrens side for å gjøre arbeidet for Guds rike på jorden, men han vendte seg bort, “for han hadde stor rikdom.”⁴

Hva med våre jordiske eiendeler? Vi kan se hva en tornado kan gjøre med dem i løpet av minutter. Det er så viktig for hver enkelt av oss å prøve å samle våre åndelige skatter i himmelen – ved hjelp av tid, talenter og handlefrihet i tjeneste for Gud.

Jesus Kristus gir fortsatt oppfordringen “Kom så og følg meg!”⁵ Han vandret rundt i sitt hjemland sammen med sine tilhengere på en uselvisk måte. Han fortsetter å vandre sammen med oss, støtte oss og lede oss. Å følge hans fullkomne eksempel er

å anerkjenne og hedre Frelseren, som har båret alle våre byrder ved sitt hellige og frelsende sonoffer, den største av alle tjenestegjeringer. Han ber hver og en av oss om å være i stand til og villig til å påta oss den frydefulle “byrden” ved å være en disippel.

Mens jeg var i Oklahoma, fikk jeg anledning til å møte noen av familiene som var rammet av de mektige virvelvindene. Da jeg besøkte familien Sorrels, ble jeg spesielt rørt av opplevelsen til deres datter Tori, en femteklassing ved Plaza Towers barneskole. Hun og hennes mor er her sammen med oss i dag.

Tori og en håndfull venner søkte tilflukt på et toalett idet tornadoen raste gjennom skolen. Lytt mens jeg leser Toris egne ord om den dagen:

“Jeg hørte at noe traff taket. Jeg trodde bare det var hagl. Lyden ble høyere og høyere. Jeg ba om at vår himmelske Fader ville beskytte oss alle og bevare oss. Plutselig hørte vi en høy sugende lyd, og taket forsvant rett over hodet på oss. Det var mye vind, og skrot som fløy rundt og traff meg over hele kroppen. Det

ble mørkere ute, og det så ut som om himmelen var svart, men det var den ikke – det var innsiden av tornadoen. Jeg bare lukket øynene og håpet og ba om at det snart ville være over.

Plutselig ble det stille.

Da jeg åpnet øynene, så jeg et stoppskilt rett foran meg! Det berørte nesten nesen min.”⁶

Tori, hennes mor, tre av hennes søsken og mange venner som også var på skolen sammen med henne, overlevde på mirakuløst vis tornadoen. Syv av skolekameratene gjorde det ikke.

Den helgen ga prestedømsbrødrene mange velsignelser til medlemmer som hadde lidd i stormen. Jeg følte ydmykhet da jeg ga Tori en velsignelse. Da jeg la hendene på hodet hennes, kom jeg til å tenke på et favorittskriftsted: “Jeg vil gå foran dere. Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter og mine engler rundt om dere og støtte dere.”⁷

Jeg rådet Tori til å huske den dagen en Herrens tjener la hendene på hodet hennes og uttalte at hun hadde blitt beskyttet av engler i uværet.

Å anstrenge seg for å redde en annen er, under enhver omstendighet, et evig mål på kjærlighet. Dette er den slags tjenestegjerning jeg så i Oklahoma den uken.

Ofte får vi anledning til å hjelpe andre i deres nød. Som medlemmer av Kirken har vi alle det hellige ansvar for “å bære hverandres byrder, så de kan være lette”⁸, “å sørge med dem som sørger”⁹ og “løft[e] de hengende hender, og gi kraft til de vaklende knær.”¹⁰

Brødre og søstre, hvor takknemlig Herren er for hver og en av dere, for de utallige timer og tjenestegjerninger, enten de er store eller små, som dere så generøst og vennlig gir hver dag.

Kong Benjamin sa i Mormons bok: “Når dere er i deres medmenneskers

tjeneste, er dere jo i deres Guds tjeneste.”¹¹

Et fokus på å hjelpe våre brødre og søstre kan lede oss til å ta guddommelige beslutninger i vårt daglige liv og forberede oss til å verdsette og elske det Herren elsker. Ved å gjøre dette, vitner vi ved måten vi lever på at vi er hans disipler. Når vi er engasjert i hans arbeid, føler vi hans Ånd hos oss. Vi vokser i vitnesbyrd, tro, tillit og kjærlighet.

Jeg vet at min Forløser Jesus Kristus lever, at han taler til og gjennom sin profet, vår kjære president Thomas S. Monson, i vår tid.

Måtte vi alle finne den gleden som kommer av den hellige tjeneste å bære hverandres byrder, selv de enkle og små. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 4 Mosebok 11:16–17.
2. Thomas S. Monson, “Hva har jeg gjort for noen i dag?” *Liahona*, nov. 2009, 86, 87.
3. Matteus 19:20–21.
4. Matteus 19:22.
5. Matteus 19:21.
6. Victoria (Tori) Sorrels opplevelse, fortalt 16. jan. 2014.
7. Lære og pakter 84:88.
8. Mosiah 18:8.
9. Mosiah 18:9.
10. Lære og pakter 81:5.
11. Mosiah 2:17.

